

det tjener i høj Grad til hans Ære — sørgede for blev haandhævet over for den danske Hær. Den Ret, der gjaldt over for Hæren her, var i Virkeligheden et Udkast til en Lov, der var forfattet af aføde Generalauditor, Professor A. W. Scheel, og aldeles ikke Krigsartikelbrevet eller noget som helst andet, som var vedtaget i en forfatningsmæssig gældende Lov, thi der var ikke nogen saadan, som vilde kunne anvendes som Straffelov. Men naar man kom sammen i Krigsret, vare Auditorerne underrettede af Generalauditor A. W. Scheel om, hvorledes de skulde dømme i de forskellige Tilfælde; de havde under Bordet den af Generalauditor A. W. Scheel skrevne Lovbog, og efter dens Bestemmelser dømte de, og Officererne havde blot at underskrive de Domme, som Auditorerne fældede paa Grundlag af den Ret, som i Virkeligheden var Generalauditor, Professor A. W. Scheels Lovudkast. Det var det, der faktisk var gældende Ret her i Landet i mange Aar op i nød 1881, men denne Ret er ikke bleven udvidet til de vestindiske Øer af den Grund, at man udsender ingen Auditorer dertil — i Krigsretterne derovre deltager ingen Auditorer. Nu er det saaledes, at Overdommeren derovre for Tiden er Auditor, men han deltager ikke i Krigsretterne. I Krigsretterne er der ikke nogen Auditor og har ikke været det i Generalauditor A. W. Scheels Tid, saa den af Generalauditor A. W. Scheel for den danske Hærmagt udviklede og i Kraft satte Ret er ikke bleven udvidet til at gælde for de vestindiske Øer. Der gælder heller ikke Krigsartikelbrevet af 1683, thi det er umuligt, hvad jeg har paavist ved de Citater, jeg har oplæst. Den Ret, der er foreskrevet deri, kan i Virkeligheden ikke gælde, men der gælder heller ikke nogen anden Ret — der gælder overhovedet ingen Ret for de dansk-vestindiske Øer. Man har ikke andet end Parolfalingerne af 1836, 1837, 1844, 1846 og 1848. Ja, saa er der ganske vist en gammel Bestemmelse af 1820, som nok kunde siges at være gældende Ret derovre, men den tror jeg ikke, den højtærede Minister vil paaberaabe sig. I den staar der ikke andet, end at de derovre, som blive idømt Dødsstraf, skulle „arquebuseres“, og at denne „Arquebusering“ skal ske enten forfra eller bagfra, efter som man er bleven idømt Dødsstraf for større eller mindre grove Forbrydelser, og i det Tilfælde, hvor han skal arquebuseres bagfra, skal Forordningen af 17de August 1737 gælde, om at saa skal han begraves

under Galgen af Natmænd. Om denne Bestemmelse gælder det samme som om Krigsartikelbrevet af 1683, at heller ikke den kan mere være gældende Ret, og der er derfor i Virkeligheden slet ingen gældende Ret derovre. — Det forekommer mig, at det er et underligt Spørgsmaal, som den højtærede Minister rejser, naar han siger, at vi skulle afskaffe Krumslutning og Rottingslag for den dansk-vestindiske Hærstyrke, men saa spørger: Hvad skulle vi sætte i Stedet? Ja, man skal ikke kompensere Brutalitet med ny Brutalitet. Vi skulle ikke afskaffe disse Pine-midler og korpørlige Revselsler for at sætte noget andet af lignende Karakter i Stedet. Men jeg kunde tænke mig, at den højtærede Minister havde Overvejelser om at indføre Straffebestemmelser for den dansk-vestindiske Hærstyrke, som vare mindre haarde end de Straffebestemmelser, som vi have faaet herhjemme i Loven af 7de Maj 1881, thi det er ganske sikkert den almindelige Mening, at denne Lov, som blev til ved en politisk Overrumpling, indførte altfor strenge Straffebestemmelser, og at der er Straffebestemmelser i denne Lov, som overhovedet ikke burde eksistere, saaledes som Bøjestrafpen og strengt Fængsel paa Vand og Brød. Jeg kunde tænke mig, at det var naturligt, at den højtærede Minister i de 10 Maaneder havde overvejet at forelægge et nyt Lovforslag, i hvilket man ikke havde disse alt for strenge Straffe. Men det er jo ikke det, den højtærede Minister har anvendt de 10 Maaneder til. Det har kun været til at udpønske ny og andre Straffemidler, som kunne sættes i Stedet for Rotting og Krumslutning. Jeg tror, det havde været heldigere, om den højtærede Minister havde afsluttet sine Betragtninger noget tidligere og ganske simpelt havde slaaet sig til Ro med det Resultat, at man afskaffede Krumslutningen og Rottingen uden at sætte noget andet eller lignende i Stedet derfor. Det er dog ganske ufatteligt, at 234 danske Borgere, som sendes over til de vestindiske Øer for at blive der i 6 Aar, skulde være en Magt, som nødvendiggjorde, at vi traf særskilte og særegne, stærke og strenge Straffebestemmelser over for dem. Det skulde dog være mærkeligt, om disse 234 danske Borgere ikke kunde være undergivne de samme Straffebestemmelser, som alle andre danske Borgere ere undergivne. Den Grund, hævder jeg, at man ikke har Ret til at anføre til Forsvar for særlige Straffebestemmelser, at det skulde være daarligere Personer, man sender derover; thi